

Sygn. akt: I C 948/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	st. protokolant sądowy Joanna Pile-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 r. na rozprawie

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko B. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. P. na rzecz powoda D. P. kwotę 11.155 zł (jedenaście tysięcy sto pięćdziesiąt pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty w tym ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r., oraz kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

II. obciąża pozwanego B. P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nysie kwotą 616 zł (sześćset szesnaście złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty oraz poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa kosztami przeprowadzenia dowodu przesłuchania świadka.

Sygn. akt I C 948/14

UZASADNIENIE

Powód D. P. w pozwie wniesionym w dniu 3 września 2014 roku do Sądu Rejonowego w Nysie domagał się zasądzenia od pozwanego B. P. kwoty 11.155 zł z tytułu zapłaty za świadczoną na jego rzecz przez powoda pracę w charakterze pomocnika budowlanego.]

W odpowiedzi na pozew B. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu z uwagi na fakt, że całkowicie rozliczył się z powodem za wykonaną pracę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany B. P. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł w miesiącu kwietniu 2012 roku z bratankiem D. P. umowę, na podstawie której powód zobowiązany był do świadczenia pracy w charakterze pomocnika w pracach remontowych, pozwany zobowiązał się zaś wypłacić mu wynagrodzenie w wysokości 10 zł za godzinę pracy. Strony nie zawarły umowy na piśmie. Pozwany nie prowadził ewidencji czasu pracy i wypłacanych pracownikom kwot. Powód

pracował dla pozwanego w okresie od kwietnia do grudnia 2012 r. oraz od maja do sierpnia 2013 r., po ok. 10 godzin dziennie:

- w kwietniu 2012 r. 20 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 400 zł,
- w maju 2012 r. 21 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 500 zł,
- w czerwcu 2012 r. 17 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 500 zł,
- w lipcu 2012 r. 19 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 500 zł,
- w sierpniu 2012 r. 21 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 500 zł,
- w wrześniu 2012 r. 19 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 600 zł,
- w październiku 2012 r. 18 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 400 zł,
- w listopadzie 2012 r. 21 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 600 zł,
- w grudniu 2012 r. 19 dni, za ten miesiąc powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 300 zł,
- w maju 2013 r. 2 dni,
- w czerwcu 2013 r. 11 dni, łącznie 107 godzin,
- w lipcu 2013 r. 9 godzin,
- w sierpniu 2013 r., 7 dni, łącznie 77 godzin.

Łączna suma wynagrodzenia wynosi 19.740 zł. Pozwany wypłacił powodowi wynagrodzenie w gotówce „do ręki” w kwocie 8.585 zł. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem pismem z dnia 27 maja 2014 r.

Powód pracował przy budowie domu dla W. M., w Ż., przy renowacji klatki schodowej we W., w T., Ś., J., N., ociepleniu budynku w P.. W tym czasie pracowali dla powoda również W. N., W. P., J. K..

Dowód:

1. wezwanie do zapłaty, k. 25-27,
2. rozliczenie sporządzone przez powoda, k. 28-30,
3. zeznania świadka Z. P., k. 42/2,
4. zeznania świadka W. M., k. 42/2-43,
5. zeznania świadka W. N., k. 43
6. zeznania świadka W. P., k. 91/2 i 92,
7. zeznania świadka J. P., k. 92/2 i 93,
8. kalendarze powoda z ręcznymi adnotacjami, koperty, k. 105, 154,
9. zeznania świadka J. K., k. 114/2 i 115,
10. zeznania świadka J. M., k. 158,

11. przesłuchanie stron: powoda, k. 158-159, pozwanego, k. 159.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie dowodu z przesłuchania stron postępowania sąd ustalił, że strony zawarły umowę, na podstawie której powód zobowiązany był do świadczenia pracy pomocnika w procesie budowy i remontów prowadzonych przez pozwanego w ramach działalności gospodarczej, natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty minimum 10 złotych za godzinę (pozwany zeznał, że umówili się na wynagrodzenie w wysokości 100 zł za dzień pracy + premia 400 zł – 500 zł, co pokrywa się ze stawką 10 zł za godzinę przy 10 –godzinnym dniu pracy opisywanym przez powoda). W tym zakresie strony były zgodne. Spór dotyczył zaś tego czy pozwany zapłacił powodowi za całość wykonanej pracy.

Ustalając stan faktyczny w badanej sprawie Sąd miał na względzie regulację art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu) a nadto art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Zastosował też przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

W tym zakresie powód przedstawił dokumenty prywatne w postaci kalendarza, na którym zaznaczał dni przepracowane dla powoda i własnoręcznie sporządzone rozliczenie. Pozwany kwestionując wiarygodność przedstawionych adnotacji, nie przedłożył żadnego dowodu. Zeznania świadków – innych osób pracujących dla pozwanego, wbrew jego stanowisku, wcale nie stoją w sprzeczności ze wskazanymi dokumentami. Świadkowie ci zgodnie zeznali, że pozwany nie potwierdzał umów na piśmie, a wypłaty dokonywał do ręki w formie zaliczek, które następnie rozliczał. Świadkowie potwierdzili, że powód rzeczywiście wykonywał pracę na rzecz pozwanego, z resztą sam pozwany stwierdził, że był z wyników jego pracy zadowolony. Zdaniem sądu nie można wymagać od świadków by precyzyjnie wskazali dni, w których powód wykonywał pracę, skoro sam pozwany – organizator pracy, nie prowadził żadnej ewidencji o obowiązku sporządzania dokumentów na cele podatkowe nie wspominając. W tym zakresie należało kierować się treścią art. 355 k.c., który stanowi, że dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, a należytą staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. W badanym stosunku to pozwany był profesjonalistą, tymczasem w zakresie ewidencji zawieranych umów cywilno-prawnych z pracownikami, ewidencjonowania dokonywanych wynagrodzeń, mamy do czynienia z brakiem staranności w ogóle, o staranności profesjonalnego podmiotu nawet nie wspominając. Tym samym okoliczności podnoszone przez powoda w zakresie ilości przepracowanych godzin należało uznać za udowodnione.

Podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi art. 750 k.c., w świetle którego do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Odpowiednie stosowanie przepisów o zleceniu do umowy o świadczenie usług przez art. 750 k.c. polega na tym, że zależnie od treści i charakteru konkretnej umowy, niektóre przepisy o zleceniu będą stosowane wprost, inne z pewnymi modyfikacjami, a jeszcze inne w ogóle nie znajdą zastosowania. W praktyce niemal wszystkie przepisy o zleceniu znajdują zastosowanie wprost za wyjątkiem przepisu art. 734 § 2 k.c. kształtującego zasadę powiązania zlecenia z pełnomocnictwem. Z kolei art. 734 § 1 k.c., stanowi, że przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Na uwagę zasługuje także przepis art. 744 k.c. który stanowi, że w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, zgłoszone przez powoda roszczenie o zapłatę od pozwanego kwoty 11.155 zł staje się uzasadnione. Skoro powód wykonał swoje zobowiązanie zgodnie ze zleceniem, należy mu się wynagrodzenie w kwocie umówionej.

Żądanie odsetek jest zasadne w świetle art. 455 k.c., który stanowi że świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Jako, że powództwo powoda zostało uwzględnione w całości, a powód zwolniony był od kosztów sądowych i ustanowiono dla niego pełnomocnika z urzędu, pozwany zobowiązany był na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa, tymczasowo poniesionych kosztów opłaty sądowej i zwrotu kosztów świadka W. M.. Na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku – w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.), sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenie pełnomocnika ustanowionego z urzędu w wysokości stawki minimalnej.